

עלון מס' 656
פרשת בא
ה' בשבט תשע"ט

ישא ברכה

יצא ע"י אברכי הכולל שבמוסדות "יגל יעקב", חולון
בראשות מו"ר עט"ר הרה"ג יוסף מוגרבי שליט"א

להודות לה'

שיחת השבוע

לפני כמאתיים שנה היה המעשה. בעיר לייפניק התגורר רוכל עני ושמו יוסיל. פעם, בחזרו מסיבובו בכפרים עברה על פניו מרכבת הדואר, ושתי מעטפות נשמטו ממנה ארצה. כשהגביהן, ראה שעל האחת מהן רשום שיש בה שלושים אלף מרקים המיועדים לאדון פלוני, והשניה מכתב רגיל. מיהר וקרא במלוא גרונו לרכב שיעצור והחזיר לו את המעטפה האחת, ואת המעטפה עם הכסף הטמין בכיסו. כששב לביתו סח לאישתו אודות המציאה. התעשרנו. התמרמרה והוכיחה על פניו, אבל הוא אמר: "קל לך לומר, כי אינך יודעת כמה טורח עלי לטרוח עד שאני רואה צורת מטבעי!" הטמין את המעטפה ושמח במציאה. מובן שאבידת הסכום הגדול הביאה לחקירה, והחשד נפל על יוסיל דנן. המשטרה ערכה בביתו חיפוש שלא הניב דבר, אך כמנהג אותם ימים אסרוהו וחבשוהו בבית הכלא, והגויים הלעיזו על היהודים שגנבים הם כולם - כאילו אין גנבים בין הגויים, וכאילו לא נעצר יוסיל אלא בחשד בלבד. יחד עם זאת פירסמו רשויות הדואר, כי מי שיחזיר את הסכום יקבל פרס של חמשת אלפי מרקים. בינתיים פחדה אשת יוסיל מחיפוש נוסף ומדוקדק שיביא לתוצאות. נטלה את המעטפה ממקום מחבואה ולקחה אותה לבית הרב - ודאי ימצא מוצא. כשהתקרבה, ראתה בעד החלון שהוא שקוע בתלמודו. מה עשתה, זרקה אותה בעד החלון פנימה והסתלקה מיד. הופרע הרב, ראה והבין. שאל את עצמו: מה אעשה עתה? להחזיר - צריך. זה ממון אחרים. אך אם אחזיר - יאמרו: הנה צדקנו, היהודים נטלו, ורובם החזירו! גדול יהיה חילול השם, והן כה נורא עווננו! שאלה זו דורשת יישוב הדעת. טמן הרב את המעטפה בכיסו ויצא לשוח בחוץ, כדי להתרכז. לפתע ראה את הכומר, שיצא לטייל. נצנץ בו רעיון. אמר לו: "שמעתי שהכמרים מחוייבים לשמור בסוד כמוס דברים שנמסרו להם בסוד". הכומר אישר זאת. אמר לו הרב: "אם כך, רוצה אני למסור לך משהו בסוד. הבטח לי שלא תגלהו". הבטיח הכומר. הוציא הרב את המעטפה מכיסו ומסרה לו. אמר לו: "תספר שמישהו מסר לידך את המעטפה בסוד, כדי שתקבל בשמו את ה"כומר". שאל הכומר: "ומה נעשה בדמי הפרס?". אמר הרב: "הנה בבית הכלא יושב יהודי בעוון זה על לא עוול בכפו, נמסור לו את הכסף ויוכל לפתוח חנות, ולא יצטרך עוד לכתת רגליו בעסק הרוכלות..." נאות הכומר, יוסיל שוחרר, והדיבה הוסרה מעל יהודי לייפניק כולם... רב זה, הגאון בעל "ברוך טעם" זצ"ל, שקל שיקול עיקרי ויסודי: כמה חילול השם יגרם, חלילה! בסיפורו "מרגניתא דרב", עמד על מזימת המצרים להטביע את ילדי ישראל ביאור, באומנם שכבר נשבע הקדוש ברוך הוא שלא להביא מבול, ולא יוכל לשלם להם מידה כנגד מידה. ושאל: וכי אם אין העונש בא אלא במידה כנגד מידה, פטורים מעונש - הקצוה יד ה' להענישם בעונשים אחרים? ותרץ תירוץ נפלא: עם ישראל עבד עבודה זרה במצרים, אומנם באונס השיעבוד וטירוף המוחין. אבל בעוון זה יש חילול ה', וכבר אמרו: "אחד שוגג ואחד מזיד בחילול השם!" ועל חילול השם אין כפרה אלא במוות או בקידוש השם. על כן ידע פרעה שלא יוכלו להגאל אלא בגילוי קידוש שם שמים. ובעונש הבא במידה כנגד מידה יש קידוש שם שמים, ובו יגאלו! לפיכך חיפש סוד עינוי, שלא יוכל לבוא עליו עונש במידה כנגד מידה... ועל כן, כדי שיוכלו להיגאל, ניתנה להם המצוה ליקח את השם, אלוהי מצרים, ולקושרו לכרעי מיטותיהם ארבעה ימים כדי לזבחו לעיני המצרים - מעשה הקרבה של מסירות נפש וקידוש השם - לכפרה על עוון חילול השם. גם בשושן הבירה, הסביב, היה עוון חילול השם בהשתתפות בסעודתו של אותו רשע ובהשתחוויה לצלם נבוכדנצר. ואסתר נצטווה לתקנו בבואה לפני אחשוורוש בלא שנקראה, ביום השלישי לצומה, חיוורת וחלושה, שהוצרכה לנס כדי למצוא חן בעיניו, ונס זה עורר הדים וכיפר על עוון חילול השם, ומסירות נפשה כיפרה על חוסר מסירות הנפש ההיא. ומכלל דבריו למדנו, שאם יש עוון חילול השם בעם, יש בכוח קידוש השם של נבחריו לכפר עליו. אם נאזין לדברי התקשורת, הן נתחלחל למשמע קיתונות חילול ה' המציפים אותנו. לכמה קידוש שם שמים נדרשת היהדות הנאמנה, כדי לכפר ולו במעט על חילול השם האיום והנוור המתחולל סביבנו, כדי שנהיה ראויים לגאולה!

(מעיינ השבוע)

רבותינו מנוחתם עדן מגלים לנו שאחד העונשים הקשים בעולם האמת הינו... הבושה! לכל אחת מאיתנו קרה אירוע מבייש שגרם לו עוגמת נפש גדולה וצער נורא. אם היה אפשרי שהאדמה תפעור את פיה ותבלע אותו, היה מעדיף בכך. הרגשה נוראה זו היא כאין וכאפס לעומת עומק הבושה וחריפותה בעולם האמת. הבושה בעולם האמת יכולה לנבוע מחטאים שאדם עשה בעולם הזה ומרד כביכול במלכו של עולם. אולם הבושה יכולה להיות גם מאירועים שהאדם חשב לעצמו שה' יתברך עזב אותו והזניח אותו חלילה, ולעתיד לבוא יראו לאדם שלא רק שה' יתברך לא עזב אותו במצבים הקשים והמסובכים, לא די שהקב"ה ישתבח שמו לעד שמר עליו באירועים המסוכנים והסבוכים בעולם הזה, אלא שבאותם מצבים קשים ה' יתברך היה עימו יותר מתמיד, עזר וסייע, שמר והציל! גם בפרשתנו אנו קוראים על המשך הניסים והנפלאות שעשה ה' יתברך עם עמו ישראל. מזימתם הנרשעת של המצריים - להשמיד להרוג ולאבד את עם ה' - התנפצה להם בפנים. הם מקבלים על כך מכות נמרצות ולומדים לקח שעם עם ישראל מסוכן להתעסק... המכות הקשות שהיו מנת חלקם של המצריים לא פסחה על שום מצרי, ולעומת זאת לכל בני ישראל היתה הצלה והרווחה. אחים ואחיות יקרים, צריכים לדעת ולזכור שה' יתברך תמיד אבל תמיד עוזר ומגן, מסייע ומציל גם כשאנו לא רואים. נאמין ונתחזק, נודה ונשבח ונזכה לגאולה בקרוב.

זמני כניסת ויציאת השבת

ב"ש	חיפה	י-ם	ת"א	כניסת שבת
16:37	16:23	16:19	16:35	כניסת שבת
17:37	17:33	17:34	17:35	יציאת שבת
18:10	18:05	18:12	18:08	רביעית

הפטרת השבוע

הדבר אשר ירמיה מ"ו
המנים ובבלים: בעת ההיא, משא מצרים (ישעיה י"ח ז')

מטעמים לשבת

הידושים לפרשת השבוע

סיפור לשבת

רבי יעקב קראנץ זצ"ל ("המגיד מדובנא") שימש כמגיד מישרים בקהילות שונות במזרח אירופה והלהיב בדרשותיו תלמידי חכמים והמוני עם כאחד (בין השאר, היה חביב על גדול הדור בימיו, הלא הוא רבי אליהו חסיד מווילנא). רבים כינוהו בהערצה: "ראש הדרשנים ואבי ממשלי משלים בישראל", שכן כוחו היה רב בהבאת משל לכל נושא ולכל עניין. פעם נזדמן רבי יעקב לקהילה רפורמית באחת מערי גרמניה וביקש, כדרכו בקודש, לשאת דרשה בפני יהודי המקום. אמרו לו ראשי הקהילה: שמענו עליך, שכוחך רב כממשיל משלים ומוכנים אנו לשמוע כמה ממשליך. אולם עליך לדעת, שאנשי הקהילה כאן סולדים מן הדרשות המסורתיות, המתובלות בפסוקים מפסוקים שונים. אנו מתנים אפוא איתך תנאי ברור ומפורש, שתשמיע לנו משלים צרופים, בלא שום פסוק. השיב המגיד לראשי הקהילה. אמשול לכם משל למה הדבר דומה? למלמד דרדקי שיצא עם תלמידיו הרבים לטייל ביער. כשהגיעו לקצה העיר, אמר המלמד לילדים: אם יתנפלו עליכם כלבים בדרך, אל תיבהלו מפניהם, אלא אימרו מייד את הפסוק "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשוננו" (יא"ז), ושוב לא תהיה לכלבים כל שליטה עליכם. אך סיים המלמד את דבריו לתלמידים, ועדר של כלבים זינק לעומתם מתוך החורשה הסמוכה. מייד נשא המלמד את רגליו ונמלט מן המקום, ובעקבותיו נסו על נפשם הילדים הרכים. כשהגיעו כולם למקום מבטחים, שאלו כמה ילדים את רבם: מדוע ברח הרבי ולא אמר את הפסוק "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשוננו" - כפי שהציע לנו לעשות? השיב להם המלמד: אתם צודקים, ילדים. אך מה אפשר לעשות, בשעה שהכלבים אינם מניחים לומר פסוק...

EEE

הצדיק **רבי מרדכי מלכוניץ**, מתלמידי המובהקים של רבי שלמה מקרלין זצ"ל, ניהל חסידותו ברמה בכמה מקהילות ליטא. בין השאר, פעל הרבה למען היישוב החסידי בארץ ישראל באותו זמן. באחת ההתוועדות של חסידים מסביב לשולחנו של רבי מרדכי, העיר הרבי כבדרך אגב: "סוסים התייקרו לאחרונה". תמהו החסידים לשמע דברים אלה של הצדיק, וכמה מהם העלו את הדעה שהרבי מכוון במילים אלו כוונות נסתרות ועמוקות. לפתע נשמעה אנחה מקצה השולחן, ואחד היושבים קרא כמדבר לעצמו: הרבי אומר שהסוסים התייקרו בימים אלה. נמצא אפוא, שהחמצתי את ההזדמנות לרכוש לי סוס במחיר נוח! חייכו שכניו של האיש ליד שולחן הצדיק, ומאן דהו השמיע דברי גלגול כלפיו, על שתפס את דברי הרבי כפשוטם - כאילו עניינו של רבם הוא במחירי סוסים בשוק. כיון שהרגיש רבי מרדכי בשיח שיג המתנהל בקצה השולחן, העיר באוזני המסובים: בסיפור מכת בכורות נאמר: "ולכל בני ישראל לא יחרץ כלב לשוננו" (יא"ז). דברים אלה לא נאמרו רק ליוצאי מצרים, אלא הם מכוונים לכל יהודי בכל דור ודור: אל תעשה חריץ והפסק בין הלב לפה, אלא "כלב לשוננו" - כפי שאתה חושב בליבך, כך תעלה על לשונך, ללא העמדת פנים וללא התחכמות למדנית...

(פרפראות לתורה)

"עד מוהי מאנת לענות מפני" (יג)

אמר הישמח ישראל בשם אביו הה"ק מהר"י ז"ל מאלכסנדר: ישנן עבירות חמורות שעליהן "אין מספיקין בידו לעשות תשובה". אף על פי כן, אם האדם מתבונן בגודל החטא ובמניעת התשובה ממנו ועל ידי כך הוא בא לידי שיברון לב ושיפלות רוח - מתגלגלים עליו רחמי שמים והשם יתברך פותח לפניו דרך מיוחדת לשוב בתשובה, כפי שאמרו חכמינו: "חותר חתירה מתחת כסא הכבוד לקבלו בתשובה" - השיפלות וההכנעה סוללות בפניו דרך תשובה חדשה, דרך אחורית... שלא תיתכן באורח תקין. אבל אם "מאנת לענות מפני" - אם אין שברון לב והכנעה על אשר אין מספיקין בידו לעשות תשובה - הרי לבסוף אומנם אין מספיקין בידו לעשות תשובה...

(מענה של תורה)

"ויסר מעלי רק את המוות הזה" (יז)

אמר המגיד הירושלמי הרה"ג רבי שבתאי יודלביץ זצ"ל: יש להבין מדוע דוקא במכת הארבה אומר פרעה ויסר מעלי את המוות, שנראה מדבריו שמכה זו חמורה ומכאיבה יותר משאר המכות? ויש לומר, שהנה בעל הטורים זצ"ל, כתב על הפסוק (יז) "וינח בכל גבול מצרים", שלומדים משם שהארבה נח בשבת, כיון שגם בשבת כתוב: "וינח ביום השביעי". ולפי הנ"ל יש לומר, שאת כל המכות יכל פרעה לסבול, אבל "מכת חרדים" שנחים ביום שבת, את זה לא יכל פרעה לסבול מחמת רשעותו...

(תורת הפרשה)

"ועברתי בארץ מצרים, אני ולא מלאך" (יב)

כתבו המקובלים, שאוירת מצרים היתה כה טמאה, עד שאילו היה מלאך יורד אליה היה נטמא! אז נכון שהרחוב כאן איננו כמו טומאת מצרים. אבל גם אנחנו איננו מלאכים... כמה יש לנו להדיר את רגלינו מאוירת הרחוב!

(מעייני השבוע)

"והגעתם אל המשקוף ואל שתי המזוזות מן הדם" (יב,כב)

כתב רבינו הרמב"ם זצ"ל, שהכבש היה אלוהיהם של המצרים, והיו המצרים מאמינים שהכוח של אלוהיהם יגן עליהם וינקום באויביהם. והיו יהודים שנייתפתו להאמין בכך. לפיכך היה התנאי הקודם לגאולת מצרים להשתחרר מהשקפות פסולות אלו. לפיכך נצטוו לשחוט את הכבש ולהזות מדמו על פתחי בתיהם - שלפי אמונת המצרים יביא מעשה זה את המשחית לנגוף את העושים - ולהכריז כי אדרבה, מעשה זה יביא את ההצלה! ונמצאנו למדים, שהשתחררות מדעות פסולות היא התנאי לגאולה!

(מעייני השבוע)

"מה העבודה הזאת לכם" (יב,כו)

הגאון רבי אברהם דיין זצ"ל מארם צובא פתח במשל. שני נערים ביקשו לצאת מכפרם וללכת רגלי לעיר הגדולה, לבקש מזלם. נועצו בזקן הכפר, בעל הניסיון. סיפר להם על מהומת החיים והתחרות הפרועה, הטורח והעמל שבחיי העיר. שמע האחד, וידיו רפו. נוח לו בחיי הכפר. ואילו השני התעניין לסוגי המסחר, למי יש לפנות ואיך להתחיל. ידע זקן הכפר: הוא ילך, ויצליח! הבן הרשע שואל ביאוש: "מה העבודה הזאת לכם", כבר החליט שקשה היא, עבודה מפרכת, ומשך ידיו מראש. אבל החכם חוקר לפרטיה: "מה העדות והחוקים והמשפטים", הוא יפעל ויצליח!

(מעייני השבוע)

זכו - שכינה ביניהם

הנוך לנער

זהירות! הם גדלו!

בספר חינוך הבנים לידי"נ הרה"ג ר' אהרן זכאי שליט"א (פרק מ') עורר על נקודה מאוד חשובה בחינוך הילדים, נאמר בתורה: "ויזבח יעקב זבח בהר ויקרא לאחיו לאכול לחם, ויאכלו לחם וילינו בהר" (בראשית לא, נד). ודרשו רבותינו: וכי אחיו היו, אח אחד הוה ליה והלואי קבריה, והלא בניו היו? אלא, כשהגיעו לשכמו, דימה אותן לו וקרא אותן לו אחים (מד"ר קהלת, הו"ד בס' "ריח מים", ועל בראשית רבה עד, יא). הורים, וביחוד הורים מסורים ביותר, מצפים ליחס של כבוד מצד ילדיהם, ואומנם זוהי מצות התורה: "כבד את אביך ואת אמך" - "איש אמו ואביו תיראו". וגדולה וקדושה וחמורה מצוה זו, ואשרי מי שזוכה לקיימה כמאמרה, בשלמותה, בכל דקדוקיה וכוונותיה. אבל גם על ההורים ישנה חובת כיבוד כלפי ילדיהם שנתבגרו. זהו חלק ממצות חינוך שההורים מצווים עליו. על ההורים לזכור שילדיהם שנתבגרו דורשים הכרה בבגרותם, ואינם רוצים שיוסיפו לראות בהם ילדים. ואם אין מכירים בבגרותם, או אפילו מתעלמים ממנה גרידא, הרי הם נוטים להוכיח את בגרותם על ידי התמרדות בדיבור או גם במעשה, וסופה מי ישורנה ומי ישערנה. על ההורים להכיר מיד בסימני בגרות גופנית ורוחנית של ילדיהם, ולהסתגל אליה ולהכיר בה, ולהוכיח הכרתם זאת להלכה ולמעשה. ואז יוכלו מחדש להיות מחנכים טובים ונשמעים לילדיהם שנתבגרו. אשרי ההורים העומדים במאמץ זה בכל יכולתם, ואשרי הילדים הזוכים להורים כאלה. דברים אלה מאוד חשובים לדעת לכבד כל ילד ולדבר עמו כראוי לגילו. הקטן כקוטנו והגדול כגודלו, דבר זה מוסיף בכבוד ההורים והתנהגות הילדים כלפיהם, יעזרנו ה' שנזכה לעשות רצונו כרצונו ולרוות רוב נחת ותענוג דקדושה מילדינו, אכ"ר.

פעמים רבות זוגות רבים על דברים קטנים ופעמים שהדברים מחריפים ומגיעים לפסים... וכשנשאלים על מה רבו? הם עצמם אינם זוכרים כי הדבר היה "כזה קטן" שאפילו לא שווה לריב עליו והגמרא הזהירה אותנו שהמחלוקת דומה לפירצה קטנה בצינור של מים ואם לא ממהרים לסתום אותו הוא מתרחב כמו סכר ואי אפשר לסוגרו ולסותמו, צריכים "להמתיק" בבית את המחלוקת. זה דבר קטן, זה לא גדול. אל תגזימו וככל שנמצא את הפשרה ואת הדרך לצאת מהמחלוקת נרויח ואם רוצים ראייה לדברינו שני סיפורים נפלאים לפניכם: מסופר שפעם באו איש ואשה לפני רב גדול בתורה ופיקח גדול בכדי להתגרש. האשה טענה בפני הרב, שזכתה בזמן האחרון לשוב בתשובה ואילו בעלה אינו מעוניין לחזור בתשובה. וברצונה של האשה לקבוע מזוזה בבית, והבעל מסרב בכל תוקף, ובכך השלום בית מעורער אצלם. כששמע הרב את דבריהם, קם לפתע בשמחה ואמר להם: הרי יש בדלת שני משקופים, ואני מציע לעשות פשרה ביניכם, במשקוף אחד תקבעו מזוזה ובשני אל תקבעו מזוזה... שמח הבעל כששמע הצעה זו, והסכים לקבוע מזוזה... ועוד מעשה ארע כאשר פעם אחת באו זוג צעיר לרב, ורצו שהרב יפתור להם את הבעיה. סיפרו הם לרב שנולד להם בן ויש ויכוח איזה שם לקרוא לו. הבעל רוצה על שם אביו והאשה על שם אביה. שאל הרב את הבעל: מה שם אביך? השיב הבעל: פייבל. ומה שם אביך? שאל הרב את האשה? השיבה האשה: פייבל. התפלא הרב, אם כן מה הויכוח, תקראו שמו פייבל. ענה לו הבעל: אני רוצה שיקראו לו פייבל על שם האבא שלי... והיא רוצה פייבל על שם האבא שלה... חקר הרב ושאל את הבעל: האם אביך היה צדיק, ענה לו הבעל: אבי היה גאון וצדיק. והאשה אמרה שאביה היה רשע. חייך הרב ואמר להם: בנתיים קראו לילד פייבל. ולכשיגדל אם יהיה גאון וצדיק אז השם יהיה על שם האבא של הבעל... ואם חלילה יהיה רשע, השם יהיה על שם האבא של האשה... שמחו בני הזוג והלכו לשלום... כך חיים וכך ממשיכים לחיות. לא לעשות ענין מכל דבר, לברוח מהמחלוקת למצוא פתרונות גם אם הם "לבנתיים", והבא להטיר מסייעין בידו.

עשה לך רב

שו"ת ממו"ר הרה"ג הרב יוסף מוגרבי שליט"א

אין זה מדרכי הצניעות שגבר ילבש חולצה לבנה שקופה שבשרו נראה מתחתיה וכל שכן אם הוא בן תורה או איש חשוב.

E האם יכול לגדל בלורית?

איסור חמור לגבר לגדל בלורית בשערותיו ועליו נאמר (תהילים סח, כב): "קדקוד שיער מתהלך באשמיו" וכן אסור לעשות כל מיני תספורות ותסרוקות שלמדו מן הגויים כגון "מדרגה" שמורידה את האדם מדרגת אדם לדרגת... ודברים אלו אסורים מן הדין, וידוע המעשה מסגורן של ישראל הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב זיע"א שבא לפניו אדם שבכה על רוע מזלו שבנו יורד ומתדרדר באופן פילאי וכמעט שלא מקיים שום דבר וציוה הרה"ק הנ"ל להביאו לפניו ולא רצה הבן ואף החמיץ פניו מול השליח עד שציוה הרה"ק הנ"ל להביאו בכוח ואז שראה את בלוריתו ציוה להורידה ומאז נתהפך הילד לטובה ואשרי השומר עצמו שלא לסלסל בשעריו וביצרו, קדוש יאמר לו.

שקפצה עליהם. ודבר זה חמור עד מאוד ואסור מן הדין וגם לפוסקים שהתירו על ידי תרופה שיהא כגרמא לא התירו אלא למנוע את תהליך הלבנת השערות אך להשחיר את השערות גם על ידי תרופה אסור ורק באופן שהדבר נחשב למום כגון בשיזוכין וכיוצא בזה יש מי שהתיר או שגדלים השערות הלבנות בצורת פרא, שגם אם היו השערות שחורות היה מסירים ובהיות שבדבר זה יש פרטים וחילוקים, לא יפסוק האדם לעצמו אלא יפנה למורה הוראה מובהק שיורה לו כדת של תורה מה עליו לעשות למען לא יכשל באיסור דאורייתא.

E מה הדין לגבי לבישת חולצה לבנה שקופה לגברים?

E האם יש מקום להתיר עגילים לגברים?

לצערנו ישנם אנשים עוברי בעמק הבכא והם לא ידעו דרכי ה' ואשר עושים באוזניהם או בשאר מקומות בגוף חורים כאותו עבד שרצעו את אוזנו במרצע ושמים עגילים מינים ממינים שונים. אחד המרבה ואחד הממעט וצריך לאלפם בינה שהדבר אסור בתכלית האיסור וחמור הוא עד מאוד ואשרי הזוכה להסיר עדיו מעליו לבל לתת חלק לשטן וחילותיו בשליטה המוחלטת על גופו!

E גבר שגבותיו מחוברות, האם יכול לסדרן?

גבר ששער גבותיו צומח באופן שמתחברים הגבות יחדיו ומצער אותו הדבר ורוצה להוריד זאת, יש להקל לו ואין בזה איסור של לא ילבש.

E מה הדין צביעת שיער לגבר?

לאחרונה נהיה הדבר כהיתר וטובים מהגברים (ומהם יראי ה') צובעים את שערות ראשם כדי להראות כצעירים או להסתיר את "הזיקנה"

לעילוי נשמת שרה בת הבצלי כא' בניסן תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה

אל תיקרי הליכות אלא הלכות

E מותר לקדש על מיץ ענבים, וכן על יין חדש שלא עברו עליו ארבעים יום, וכתב בשולחן ערוך: "סוחט אדם אשכול ענבים (מבעוד יום!) ואומר עליו קידוש היום". וגם יין שהוא תוסס - כשר לקידוש. ומכל מקום מצוה מן המובחר לקדש על יין ישן שעברו עליו לפחות ארבעים יום.

E יין צימוקים מקדשים עליו, ובלבד שיש בהם לחלוחית קצת לפני ששורים אותם במים, ואז מותר לשרותם במים להוציא מהם יין ולקדש על היין, אבל אם הם יבשים לגמרי שאפילו על ידי דריכה וסחיטה לא יצא מהם לחלוחית אלא על ידי שריה במים בלבד - אין לקדש עליהם וכן אין לברך עליהם ברכת בורא פרי הגפן.

E גם צימוקים קטנים שאין בהם חרצנים, יין הנעשה מהם יש עליו תורת יין גמור לברכת בורא פרי הגפן וכן לקידוש.

E יין צימוקים הראוי לקדש עליו נעשה על ידי שריית הצימוקים במים שלושה ימים. ואחר כך מפריד (ובלשון השולחן ערוך - "מושך") את היין מהצימוקים. ואם כתשו את הצימוקים ושרו אותם במים ואחר כך סחטו אותם מותר לקדש

עליהם גם אם לא השרו אותם שלושה ימים. וכן אם ביטלו את הצימוקים, או ששרו אותם במים חמים, הרי זה נחשב ליין גם בפחות משלושה ימים ואפילו בפחות מעת לעת.

E שיעור המים ששורה בהם הצימוקים צריך שיהיה פחות מהיין, ולכן צריך ששיעור המים לא יהיה יותר משיעור הצימוקים לאחר שנתגדלו.

E יינות הנמכרים בחנויות צריך להקפיד לדעת הספרדים שיהיה הרוב יין, ואז תהיה אפשרות לקדש עליהם ולברך עליהם ברכת בורא פרי הגפן, ולכן אין לסמוך על היינות הנמצאים בשוק בהכשרים שונים, מבלי שנתברר שההכשר הוא גם לספרדים, לענין קידוש וברכת בורא פרי הגפן.

E בחורים ספרדים הלומדים בישיבה אשכנזית, ומקדשים שם על יין שיש בו רוב מים אשר לדעת מרן השולחן ערוך אין לקדש עליו, יוצאים הם ידי חובת קידוש, כיון שלא גרוע זה מחמר מדינה שיוצאים בו ידי חובת קידוש, וסוף סוף עושים הם על פי הוראת רבותיהם שפוסקים כדעת הרמ"א, ואין להתווכח עבור זה כי גדול השלום.

E אין מקדשים על יין שהיה מגולה לילה אחד אפילו לא נשתנה טעמו וריחו. ולכתחילה יש להקפיד שלא להניחו מגולה אפילו שעה מועטת. ואם עמד מגולה בתוך ארון או מקרר, מותר לקדש עליו אפילו אם היה שם זמן רב, כל שלא נמר ריחו וטעמו.

E יין מגולה שנתערב עם יין שאינו מגולה, אם יש ששים ביין שאינו מגולה כנגד היין המגולה - אפשר לקדש עליו.

E מי שיש לו כד מלא יין ומצאו ביום מגולה,

ואמר לו אחד מבני ביתו שכיסה אותו בלילה ואינו יודע מי גילהו, ועתה מסתפק הוא אם נתגלה מהלילה או רק ביום, רשאים לקדש על יין זה, כיון שה ספק דרבנן, וספק דרבנן להקל.

E אם בדיעבד עבר וקידש על יין מגולה - יצא ידי חובה ואינו צריך לחזור ולקדש שנית. במה דברים אמורים? - בקידוש הלילה, שמכיון שכבר קידש ובירך ברכת הקידוש ויש הזכרת ה', אינו צריך לחזור ולקדש, אבל ביום שאין כאן הזכרת שם ומלכות יחזור ויקדש על יין אחר אם יש לו, ויעשה איזה הפסק בינתיים, או יקדש על הפת.

E בני ישיבה ספרדים שלומדים בישיבה אשכנזית, ושומעים קידוש או הבדלה במבטא והברה אשכנזית, וכן להיפך, בני ישיבה אשכנזים ששומעים קידוש או הבדלה במבטא והברה ספרדית - יוצאים בזה ידי חובתם (וכל זה לגבי קידוש או הבדלה, אבל בקריאת פרשת זכור וכן בפרשת פרה שהם מהתורה, ראוי ונכון לכל אחד לשמוע קריאת הפרשה כפי מנהג אבותיו).

E מי שאין לו יין לקידוש בליל שבת, יקדש על הפת. ועושה כסדר זה: נוטל ידיו ומברך על נטילת ידיים, ואחר כך מניח ידו על המפה המכסה את הפת ואומר יום השישי ויכולו השמים וכו' עד אשר ברא אלוקים לעשות, ואחר כך יגלה את הלחם משנה ויניח ידיו עליהם ויברך ברכת המוציא (במקום בורא פרי הגפן) ואינו בוצע, (וכשגומר ברכת המוציא יחזור ויכסה את הפת במפה ויניח ידיו על המפה והלחם), ואחר כך אומר ברכת הקידוש אשר בחר בנו וכו' עד מקדש השבת, ובוצע הפת ואוכל.

(השבת והלכותיה)

אור החיים הקדוש

מדוע הגלות הכי קשה היתה 'גלות מצרים'?

רבינו האור החיים הקדוש מבאר מדוע גלות מצרים היא הקשה שבכל הגלויות???

ומבאר רבינו הקדוש, כי בגלות מצרים שלטה קליפה קשה הנקראת 'בכור' שהיא הקליפה הקשה ביותר משאר הקליפות, והיות שהשיעבוד נגרם מכוח הקליפה הזו, סבלו בני ישראל שיעבוד גדול.

אולם במכת בכורות, איבד ה' את כוח הקליפה הזו לגמרי, ולכך בשאר הגלויות השיעבוד קל מגלות מצרים.

ובזה מבאר רבינו הקדוש בטוב טעם, מדוע המית ה' את כל סוגי הבכורות, הן של מצרים, והן של שאר האומות שהיו במצרים, וגם בכור השפחות ובכור בהמה, וזה לשון קודשו: 'היתה בחינת בכורה שבקליפה אוזנת ותוקפת בה לבל שלח, עד אשר הרג ה' כל שם הבכורה שבקליפת מצרים בין של מצרים בין של האומות שהיו שם דכתיב עד בכור השבי ובכור השפחה וכל בכור בהמה, וגם בכור ישראל קידש אותם ה', כאומר 'כל בכור, הקדשתי אותם ל' כדי שלא תשאר בכורה זולת של קודש אשר הקדיש ה', ולזה מת אפילו בכור בהמה, וכיון שנעקר שם זה, נפל ענף הרע שהיה מחזיק בבכור הקדושה, ולזה תיכף יצאו בני ישראל. עד כאן לשון קודשו.

ויש לציין כאן לדברי רבינו הקדוש בפרשת צו, שכותב על הגלות האחרון, שגלות ישמעאל קשה יותר מגלות מצרים, וזה לשון קודשו: עינונו בני עוולה, ויסרונו ביסורי נקמה, ובפרט בני המערב הפנימי [מרוקו] אין לך כוס מר שלא הטעימו תמיד... ואם באת לראות [הוא] יותר מגלות מצרים, כי גלות מצרים היו משעבדים אותם, ומאכילים אותם, ומלבישים אותם, וצא ולמד ממה שאמרו רבותינו ז"ל בפסוק זכרנו את הדגה, את הקשואים, חנינם היו אוכלים הכל, והן גלות ישמעאלים אשרי מי שלא ראם, משעבדים וממררים חיי ישראל, ולא די שלא יתנו שכר אלא עוד שואלים ממנו מדוד והבא, ועוד אדם נגזל במה שיש לו, והם תובעים ממנו מה שאין לו, וכוס זה ישקוהו עד שימות. עד כאן לשון קודשו.

[אור החיים בא פרק יא פסוק ה, צו פרק ו פסוק ב]

<p>להצלחה כל התורמים והמסייעים לעלון בליל שבת מבית הכנסת זכור לאברהם חולון</p>	<p>לעילוי נשמת שמעיה כוסיוף בן יעל ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>לעילוי נשמת חן ברכה בת לאה ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>להצלחה ברוחניות ובגשמיות ופרינסה בשפע רוני ראובן בן מננה קים מזל טוב בת עליזה ולחבדיל לעילוי נשמת שרה בת לאה הנולדת מן חכם משה</p>
---	---	--	--

יצא ויטעם: תמוז-תש"פ 03-5584485